

Chương 35

“Giải thích thế nào ạ?” Vụ Mang Mang lập tức có hứng thú.

Bà Liễu cảm nín. Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn giải thích làm sao? Câu này chẳng qua là cha mẹ dùng để an ủi con cái mà thôi.

“Bây giờ nói những điều này vẫn sớm, hai đứa mới được mấy ngày? Qua một thời gian nữa tự nhiên sẽ nhạt đi thôi.” Bà Liễu rất rõ thiên tính sử của Vụ Mang Mang, chẳng có mối nào kéo dài quá ba tháng.

Vụ Mang Mang cũng hiểu được chuyện này, nên cô không mấy để tâm, nghĩ rằng nhẫn nhịn thì sẽ qua, nhiều nhất là ba tháng là có thể “bye bye”.

Thế nhưng bà Liễu hỏi hết về các tình huống, chỉ quên hỏi người kia tên gì.

Chuyện đơn giản nhất thường dễ bị bỏ qua.

Vụ Mang Mang cũng không định nhắc mẹ, để tránh sau này bà Liễu biết cô đánh mất Lộ Tùy sẽ mắc bệnh tim mắt.

Thứ Hai, Vụ Mang Mang vẫn đi làm quẹt thẻ như thường, buổi chiều đúng giờ quẹt thẻ tan sở, buổi trưa lúc ăn cơm thì hẹn trước thời gian làm móng, vốn định cuối tuần trước đi, ai ngờ bị Lộ Tùy chiếm dụng, lãng phí cả một ngày cuối tuần.

Mới làm móng một nửa thì điện thoại đổ chuông, Vụ Mang Mang cũng không xem trọng, không tiện lúc túi, lại không muốn nhờ người khác lấy điện thoại hộ, định làm xong rồi gọi lại sau.

Đến khi Vụ Mang Mang làm móng tay móng chân xong xuôi thì đã gần chín giờ, cô còn hí hửng lấy điện thoại ra, nhờ nhân viên giúp cô tìm góc đẹp, chụp lên ảnh đẹp như tay người mẫu.

Nhân viên lập tức tăng bốc: “Tay Vụ tiểu thư thật đẹp, kiểu dáng hôm nay cũng rất hợp, có thể tặng hình này cho chúng tôi để làm hình ảnh quảng cáo, đăng lên Weibo không?”

Vụ Mang Mang hân hoan đồng ý.

Quay sang đăng tám hình lên Weibo cá nhân, làm mọi người khen ngợi một loạt.

Lộ Thanh Thanh cũng tag Vụ Mang Mang, tỏ ý cũng muốn làm kiểu này.

Nhất thời Vụ Mang Mang được tâng bốc lên chín tầng mây, còn chuyện gọi điện thoại lại, cô đã sớm quăng lên chín tầng mây rồi.

Về nhà, trong mấy phút đợi nấu mì, Vụ Mang Mang mới sực nhớ chuyện điện thoại gọi nhớ, mở ra xem quả nhiên là Lộ Tù.

Vụ Mang Mang ngẫm nghĩ, giờ đã gần mười giờ, cũng không tiện quấy rối giờ Lộ Tù nghỉ ngơi, hơn nữa hai người chẳng phải đang hay nấu cháo điện thoại, gặp nhau còn không nói gì nhiều thì gọi điện thoại thuần túy là lãng phí thời gian.

Vụ Mang Mang thuyết phục bản thân rồi lập tức mở máy tính, cuối tuần vẫn chưa đi được phó bản, xếp hạng trên bảng trang bị đã bị tuột mười mấy hạng, cô quả quyết dùng nhân dân tệ để mời đoàn đội đi hạ phó bản.

Một nhóm tổng cộng hai mươi lăm người, trừ bản thân ra, Vụ Mang Mang phải trả cho hai mươi bốn người kia mỗi người mấy ngàn xu game, thuê những người này đi đánh phó bản cùng mình.

Cái này cũng chưa tính là gì, vì trang bị mỗi một boss rơi ra đều mang tính ngẫu nhiên và hên xui, nên Vụ Mang Mang còn phải móc tiền ra mua đá chỉ định trên mạng, để sao cho trang bị rơi ra đúng nghề nghiệp của cô có thể dùng được.

Mời cả một nhóm như vậy cũng mất cả vạn nhân dân tệ.

Nhưng tiền này tiêu rất đáng, Vụ Mang Mang trong nhóm nghiêm nhiên được hưởng đãi ngộ của “đại gia”, mọi kỹ năng trị liệu, hồi sinh đều để cho một mình cô, suốt quá trình đều có người trò chuyện, ngoài ra nhóm trưởng còn khen giọng cô ngọt ngào, mới nghe đã biết là đại mỹ nữ.

Tóm lại là Vụ Mang Mang cảm thấy rất sướng khoái, hơn nữa cô nhạy cảm nhận ra nhóm trưởng tên Kiều Dương kia rõ ràng là muốn tán bịch phú mỹ cô.

Còn hẳn tin riêng cho cô là lần sau có thể đưa cô đi đánh phó bản, không cần bỏ tiền ra thuê nhóm nữa.

Vụ Mang Mang cũng không phải nhiều tiền đến mức không có chỗ tiêu, lập tức biểu thị sự cảm kích sâu sắc.

Phó bản này một tuần mới mở một lần, Vụ Mang Mang và Kiều Dương hẹn tuần sau sẽ đánh phó bản cùng nhau rồi mới thoát ra để đi ngủ.

Hôm sau lên tàu điện đi làm, Vụ Mang Mang móc điện thoại ra xem Weibo mới nhìn thấy năm cuộc gọi nhớ khác mà Lộ Tuyền gọi sau đó. Cô nhớ hình như lúc đó cô đang mở loa để chơi game. Lúc đánh boss đang phấn khích tung trời, làm sao còn nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Vụ Mang Mang xuống tàu điện, tìm một nơi yên tĩnh gọi lại cho Lộ Tuyền, điện thoại mới reo hai tiếng đã bị anh tắt máy.

Giận rồi ư?

Vụ Mang Mang tự nhận mình là người khoan dung độ lượng, cô không ngại gọi lại, lần này chỉ đổ chuông một tiếng là bị tắt.

“Ôi trời, còn giận nữa hả?” Vụ Mang Mang nhìn điện thoại đầy khiêu khích

Thích thì chiều thôi!

Cô cất điện thoại, quẹt thẻ vào làm việc.

Buổi trưa ăn con, cô vẫn diễn vai đẹp nhất trong nhà ăn. Đầm liền ngắn màu xanh da trời phối cùng áo lông màu cam nhạt, diện tất đen dài có hoa văn dây leo gợi cảm.

Vụ Mang Mang bung khay cơm đi dọc nhà ăn, khiến ánh mắt mọi người đều dán cả vào cô. Cho dù là nam nữ già trẻ đều thế tất cả đều đưa mắt ngắm mỹ nữ.

Lúc này Nhiếp Tinh Tinh bĩu môi, khi Vụ Mang Mang đi ngang, cô ta cố ý nói với đồng nghiệp nữ ngồi cạnh: “Mới nhìn đã biết là loại bồ nhí, nhờ giám đốc Tiêu mà vào được đây, mỗi lần có đề tài nghiên cứu gì là giám đốc Tiêu đều dẫn cô ta theo, chẳng qua cũng chỉ là đưa mới tốt nghiệp ra trường thôi.”

Lưu Lộ bỗng thấy ngượng ngập vì đúng lúc đó Vụ Mang Mang nhìn sang.

Vụ Mang Mang đang định chọc tức bà Nhiếp Tinh Tinh mấy câu thì ai ngờ lúc này điện thoại lại đổ chuông, hiển thị tên người gọi tới là “con trai ngoan”.

Vụ Mang Mang dứt khoát ngồi xuống cạnh Nhiếp Tinh Tinh, lúc đó mới nghe máy.

“Chồng à...”

Tuy là nói với Lộ Tuyền bên kia, nhưng Vụ Mang Mang lại quay sang mỉm cười với Nhiếp Tinh Tinh, giọng ngọt ngào nũng nịu hơn cả chị Chí Linh.

“Chồng à à, sao anh giờ mới gọi? Người ta nhớ anh quá.” Nếu lúc này Vụ Mang Mang sử dụng điện thoại bàn thì chắc còn có động tác “e then” xoắn xoắn dây điện thoại bằng ngón tay nữa kìa.

Mà bên kia, Bành Trạch ngồi cạnh Lộ Tuyền không dám tin anh ta vừa nghe thấy có người trong điện thoại gọi Lộ Tuyền là “chồng”.

Nhưng Lộ Tuyền nhanh chóng đổi tay khác nghe điện thoại, Bành Trạch đành kìm nén sự tò mò, lùi lại sau vài bước.

“Ban này đang họp, không tiện nghe điện thoại”, Lộ Tuyền giải thích.

Vụ Mang Mang “ò” một tiếng, hóa ra không phải là giận.

“Tan sở anh đến đón em.”

Câu này là câu trần thuật, Vụ Mang Mang đã cho Lộ Tuyền leo cây một lần, không có gan từ chối lần nữa.

“Vâng, anh lái mô tô đến đón em được không?” Vụ Mang Mang cảm thấy Lộ Tuyền lái mô tô khá ngẫu, vừa lạnh lùng vừa cool càng có sức “chấn động”.

Giờ tan sở, Vụ Mang Mang cố ý đi cạnh Nhiếp Tinh Tinh, “Tan sở à? Cùng đi nhé.”

“Gần đây còn đi xem mắt không?” Vụ Mang Mang cố tình giẫm lên nỗi đau của cô ta.

Tỷ lệ gái ế và trai ế ở thành phố này gần như là 7:1, nên nghề xem mắt vô cùng phát đạt.

Thực ra hai hôm trước Vụ Mang Mang vẫn còn đi xem mắt, nhưng cô may mắn, vừa thoát khỏi kiếp độc thân nên không kìm được mà chọc tức Nhiếp Tinh Tinh.

Cô ta quay đầu đi, không đếm xỉa đến Vụ Mang Mang.

Mà Vụ Mang Mang không hề để tâm, ngược lại còn vẫy vẫy cánh tay ra hiệu với Lộ Tuyền đứng bên ngoài: “Oppa, oppa.”

Tuy Lộ Tuyền đứng cách xa, không thể nghe thấy, nhưng không cản trở việc Vụ Mang Mang diễn cho Nhiếp Tinh Tinh xem.

“Oppa của tôi đẹp trai quá phải không?” Vụ Mang Mang mắt đầy trái tim, hỏi Nhiếp Tinh Tinh.

Thực ra có lúc chọc tức bọn độc thân rất sản khoái, nên bạn bắt buộc phải diễn thật tình cảm vào.

Nhiếp Tinh Tinh “xì” một tiếng, làu bàu, “Xem phim truyền hình nhiều quá rồi đây.”

“Anh ấy và giám đốc Tiêu ngoại hình hình như khác nhau, đúng không?” Vụ Mang Mang cười toe toét nhìn Nhiếp Tinh Tinh.

Thường thức vẽ mặt căng cứng của cô ta xong, Vụ Mang Mang rất vui vẻ nhân đôi giày cao gót chạy lại gặp Lộ Tỳ.

Thật không ngờ, chú lại nghe lời mà cười mô tô đến.

Dáng vẻ Lộ tiên sinh ôm mũ bảo hiểm đứng cạnh xe mô tô thực sự quá đẹp trai, nếu anh chịu làm người mẫu quảng cáo xe, Vụ Mang Mang nghĩ kiểu xe đó chắc chắn sẽ bán đắt như tôm tươi.

Nhưng những điều này không phải trọng tâm, Vụ Mang Mang nhảy đến trước mặt anh, gọi một tiếng “oppa”.

Sau đó chuồn ra sau lưng Lộ Tỳ, cầm điện thoại chụp lia lịa mười mấy tấm với mô tô.

“Xe của oppa nhà tôi có oách không?!! *Nhỏ dãi tong tong*”.

Lần này Vụ Mang Mang không trung cầu ý kiến Lộ Tỳ khi đăng ảnh lên mạng, nếu không đồng ý thì mau chia tay thôi.

Không ai được ngăn cản hành động chụp hình đẹp của Vụ Mang Mang.

Đến khi đăng hình xong, Vụ Mang Mang mới dè dặt nhìn Lộ Tỳ, thấy anh không tức giận hay tỏ ra phản cảm, cô mới nhẹ nhõm cất điện thoại đi.

“Oppa, hôm nay anh rất đẹp trai đó.” Vụ Mang Mang hai tay đỡ dưới cằm, tỏ ra si mê.

Lộ Tỳ nói một câu gì đó, Vụ Mang Mang không hiểu, nhưng cô biết là tiếng Hàn.

“Anh nói gì thế?” Vụ Mang Mang hỏi.

“Hôm nay em cũng rất đẹp”, Lộ Tỳ dùng Hán ngữ lặp lại.

Những từ sau đó Vụ Mang Mang không thể nói tiếp được nữa, Lộ Tỳ “bắn” tiếng Hàn với cô, mà cô chỉ biết một câu “sarang hae yo”, nhưng câu này không thể nói với anh được.

“Chúng ta cứ nói chuyện bằng tiếng Trung đi”, Vụ Mang Mang tổng kết.

Cô nhận lấy mũ trong tay Lộ Tuyền, cúi xuống, quên mất hôm nay cô mặc váy siêu ngắn.

Thực sự không thích hợp để ngồi mô tô.

Nhưng cô làm thế để chọc tức Nhiếp Tinh Tinh mà? Đừng nghĩ rằng bà Nhiếp Tinh Tinh là con một sách, ăn mặc như bà gái già ngàn năm mà làm, phim chị ta yêu thích nhất thực ra là “Young anh Dangerous”, ngay cả chuyện Vụ Mang Mang kêu Lộ Tuyền lái mô tô đến cũng là vì từng nghe về sự yêu thích cuồng nhiệt của chị ta với đàn ông đi mô tô.

“Làm sao đây?” Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền cầu cứu.

Lộ Tuyền cởi áo khoác, thắt vào eo cho Vụ Mang Mang.

Giải quyết hoàn hảo!

Lộ Tuyền đưa mũ cho Vụ Mang Mang, “Không được chụp hình trên xe, cũng không được phép hát trên xe.”

Vụ Mang Mang trầm nghĩ, anh nghĩ em ngốc à, hôm đó là buổi tối, bây giờ là ban ngày, cô không muốn làm bà điên đâu.

Ngồi lên rồi, Vụ Mang Mang nhẹ nhàng đặt tay lên eo Lộ Tuyền, rồi áp mặt vào lưng anh, trong lòng cảm thán cảm giác có bạn trai thật khiến người ta hoài niệm, cô đã đơn chiếc gần nửa năm rồi.

Quan trọng nhất là mẹ không cần phải lo lắng buổi tối cô ăn gì nữa.

Trong đầu Lộ Tuyền giống như có một tấm bản đồ mỹ thực đầy đủ nhất của thành phố này.

Vụ Mang Mang nhích lên phía trước một chút, vòng tay ôm eo Lộ Tuyền, lạnh là một trong những nguyên nhân quan trọng, cô không kìm được thò tay vào trong áo anh cho ấm.

Nếu đã thò tay vào rồi thì Vụ Mang Mang cũng chẳng cần xấu hổ về vấn đề sờ hay không sờ nữa.

Cảm giác sờ mấy múi thịt kia cô đã mơ tưởng từ lâu lắm rồi.

Thực ra không chỉ Lộ Tuyền, đối với Ninh Trạch Đào, Trương Chân... những người đàn ông từng lộ cơ bụng đẹp, cô đều mơ đến cảm giác chạm tay vào đó.

Điểm khác biệt duy nhất là Lộ Tuyền đã bị cô sờ rồi.

Đó là một dạng sức mạnh cứng cáp, Vụ Mang Mang dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn vào vậy mà không được, cô ấn mạnh thêm chút nữa, cơ bắp của Lộ Tuy liền đàn hồi bật lại.

Sức mạnh phần eo xem ra rất đáng tin cậy!

Vụ Mang Mang đang trải nghiệm cảm giác đó thì lại bị Lộ Tuy túm lấy tay, “Đợi lát nữa rồi cho em sờ thỏa thích.”